

J.P Mynsters prædiken 1. søndag efter trinitatis

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

25. juni 1848

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 16, vers 19-31

1 Der er en retfærdig Gud over os Alle.

Naar Blikket ud over den nærværende Verden saa ofte er mørkt og sørgeligt, da
forunde du os altid, o Gud! et roligt Blik op til dig og til din Himmel; din Aand
5 være med os i Livets Striid, at vi maae kunne befale os til dig med en god
Samvittighed, og i en oprigtig Tro haabe paa din Naade og Frelse. Du er den
Almægtige, og vi bøie os for dig i Tilbedelse. Du er den Hellige og Retfærdige, vi
bøie os for dig i dyb ærefrygt, og arbeide paa vor Saliggjørelse med Frygt og
Bæven. Men du er ogsaa al Barmhiertigheds Fader, og du skal ikke tillukke din
10 Salighed for dem, der søge Tilflugt hos dig. Den søge vi i vor Herres Jesu Navn,
og for Jesu Skyld. Amen.

Evangelium: Luk. 16, 19-31.

15 "Høre de ikke Moses og Propheterne, da troe de ikke heller, om Nogen opstod
fra de Døde." Hvorledes? skulde det ikke gjøre Indtryk, skulde det ikke
overbevise de Vantro, dersom Gravene aabnede sig, og En af deres Indvaanere
traadte frem, og prædikede Omvendelse? Vi kunde svare: Det er jo skeet, der er
een Grav, som har aabnet sig, thi Herren er sandelig opstanden, og den
20 Opstandne prædiker endnu det Samme, som han prædikede forud:
Omvender Eder, og troer Evangelium.¹ De have ikke selv seet ham; men dersom
de ikke annamme fuldt troværdigt Vidnesbyrd, vilde de da troe, dersom han
stod for deres Øine? Saaledes stod han, medens han vandrede paa Jorden, for
Pharisæerne og de Skrivtkloge, de saae Tegn og Under, saae de Gierninger, om
25 hvilke Een af dem, som var rørt af Sandheden, bekiendte, at Ingen kunde gjøre
dem, uden Gud var med ham;² men troede derfor de Andre? De hadede,
spottede, trodsede: „han uddriver Dievle ved Dievlenes Øverste;³ og saaledes

ogsaa, da de hørte om hans Opstandelse, var det dem Bedrag, Blendværk,
30 Koglerie, og hvad Andet den uredelige Kløgt kan optænke for at afvise, hvad
den ikke vil lade gielde, thi deres Hierte var forhærdet. Og med Hiertet troer
man, ⁴ siger en Apostel. Øiet seer Guds Gierninger, Øret hører Guds Ord, men
dersom Vidnesbyrdet ikke kommer ind i Hiertet, er der ingen Tro. Derfor siger
den samme Apostel: Ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale vi os for alle
35 Menneskers Samvittighed. ⁵ Ja, hvorhen skulde Sandheden vende sig, uden til
Samvittigheden? Finder den ingen i Menneskets Bryst, da kan den heller ikke
der finde Herberge; høre de ikke Moses og Propheterne, naar de med deres
stærke Røst tale til Samvittigheden, da er al anden Guds Herligheds
Aabenbarelse forgieves. Derfor kommer Loven først; den forsøger, om den kan
40 vække Samvittigheden, om den kan føre Guds Retfærdighed advarende og
dømmende ind i Menneskets Hierte; da først er Stedet beredet for Evangelium,
thi Loven, siger Apostelen, er vor Tugtemester til Christum. ⁶

Det Afsnit af den hellige Skrivt, som i Dag er forelæst, er vel ogsaa et
45 Evangelium, det er ogsaa skrevet for at bringe Trøst til den Jammerfulde og
Forladte, bringe ham Forjættelser fra de evige Boliger, ja at ligesom Guds Engle
skulde besøge ham i hans Trængsel, og forud bære hans Siel hen til Forklarelsens
salige Steder. Men det taler ogsaa med al Lovens Strenghed, det er ogsaa skrevet
for at vække de Sikkre, for at falde Mennesket frem for Guds retfærdige Dom,
50 medens han endnu derved kan ledes til Omvendelse. Hvor ofte havde sikkert
hiin Mand hørt Moses og Propheterne, naar de endnu ved deres bevarede Ord
taledede i hans Folks Forsamlinger; Budet var ikke underligt, saa han ei havde
kunnet fatte det, det var ei heller langt borte, saa at det først skulde hentes fra
Himmelen eller fra hiin Side Havet; just dertil vare Moses og Propheterne
55 sendte, at Guds Bud skulde være ethvert Menneske i Folket nær, i hans Mund, i
hans Hierte, at han skulde gjøre det. ⁷ Dog, hiin Mand var En af de Mange i
Folket, hvis Hierte var blevet forhærdet, med Ørene hørte de tungt, og deres
Øine havde de tillukt, saa de ikke saae med Øinene, og hørte med Ørene, og
forstode med Hiertet, og omvendte sig, saa Herren kunde helbrede dem; ⁸ han
60 havde ligesaa lidet lært det første og store Bud: Du skal elske Herren din Gud af
dit ganske Hierte, som det andet: du skal elske din Næste, som dig selv. Saa
levede han hen, som det syntes godt for hans Øine, hver Dag herligen og i
Glæde, saa foer han hen, hvor han ikke mere kunde tillukke Øie og Øre.

65 Hvad vi altsaa i Dag have at prædike efter Guds Ords Anvisning, er

Guds retfærdige Dom over os Alle.

70 Gud lære os selv at prædike den saaledes, at vi derved maae vinde Styrke til at have Afsky til det Onde og hængende fast ved det Gode!⁹

Efterdi Herren i Dag har vist os til Moses og Propheterne, saa ville vi begynde med hvad En af Propheterne siger: Han har kundgiort dig, o Menneske! hvad
75 godt er; og hvad kræver Herren af dig, uden at gjøre Ret, og at elske Miskundehed, og at ydmyge dig at vandre med din Gud".¹⁰

Ere disse ikke saadanne, at vi vel maae sige: Høre Menneskene ikke dem, da troe de ikke heller, dersom Nogen opstod fra de Døde? De ere saa klare, saa
80 overbevisende, anbefale sig saaledes for alle Menneskers Samvittighed, at naar vi spørge Hvilken som helst: Skal du ikke gjøre, hvad Ret er? da tør han ikke negte det. Men naar vi da see ud over Menneskenes Mængde, at retfærdige Gud! hvor Mange see vi da ikke, der leve saaledes, at vi maatte tvivle, om det og nogensinde er kommet dem i Tanke at spørge sig selv: Er det og Ret, hvad du gjør? Maaskee
85 svare de os: Ja, vidste vi kun, hvad Ret er, men det er ofte saa dunkelt, saa tvivlsomt, at vi ikke vide at gjøre os selv rede derfor. Og sandt er det, der gives Forviklinger i Livet, hvor der udfordres alvorlig og redelig Overveielse, Striid med vort eget Hierte, Striid med Menneskenes vaklende Meninger, udfordres inderlig, utrættet Bøn, for det Ja oprinder i Samvittigheden, som bekræfter os,
90 hvad der er Ret for Gud og Mennesker, Men har du da striidt, har du da bedet, har du fremstillet dig for Gud og sagt med oprigtigt Hierte: Tal, Herre, din Tiener hører? Men hvis ikke, er det da Ret, naar du uden videre Prøvelse tiltager dig at raade dig selv? Og Livet er ikke altid saa forviklet, i det Større og i det Mindre vender Retfærdigheden ideligen saaledes sin Fordring til Enhver, at han
95 ikke burde kunne tvivle. Holde vi fast, hvad der nu er nærmest for vore Øine, eller dog for vor Tanke, og spørge: Er det Ret at bryde Eed og Troskab, bryde det lovlige Herredømmes Baand som en Sytraad, og gribe Vaaben mod Konge og Øvrighed? er det Ret, at de, hvilke Gud betroer Magten, bruge den til at understøtte Troløshed og Oprør, til at fremme Vold og Uretfærdighed, til at
100 tænde Krigens fortærende Fakkelt og ødelægge blomstrende Lande? da vide vi, hvad vi Alle her ville svare, vi vide ogsaa, hvad de Forblindede svare, og hvad de gjøre. Men du, som med al Ret træder op imod dem, der gjøre Saadant, kræves der ikke ogsaa af dig, at du skal gjøre Ret? Og er det Ret, dersom du vil afkaste Lovs og Ordens Tvang, dersom du vil negte dine Forpligtelser, dersom du
105 angriber Værgeløse og Uskyldige, og forstyrrer Freden mellem Borgerne

indbyrdes? Er det Ret, naar du begierligen lytter efter enhver Bagtalelse, og, dersom du endog ikke selv opdigter Løgnen, dog villigen tilbyder dig som dens Tiener? naar du strengt dømmer over hvad du dog ikke veed og forstaaer, naar
110 du søger at forringe deres Værd, som maaskee bringe deres Folk de sværeste Offere, som kæmpe eller som arbeide og vaage ogsaa for dit Vel? Er det Ret, naar det sielden rinder dig isinde at prøve dine Ord og Gierninger efter den gamle, den indlysende Regel, hvorimod ingen Tvivl kan finde Sted: Hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre mod Eder, det gjører I mod dem? Hvor nær ere Ret og
115 Miskundhed forbundne, thi ogsaa det miskundelige Hierte vil du finde hos andre Mennesker, og have de Ret til at ville finde hos dig. Og hvor dette Hierte er, der er ogsaa Barmhiertighed mod de Elendige, og tillige Billighed, Sagtmodighed, Forsonlighed og al Velvillie i alle Forhold. Er ikke ogsaa dette Ret for Gud og Mennesker?

120 Naar alle disse og de mange andre lignende Spørgsmaal føres ind i Menneskets Hierte, da vil der i Samvittigheden ingen Tvivl være, at jo alt dette kræves af os. Men hvo kræver det? Sikkert kræver det ene Menneske det af det andet, og de borgerlige Love kræve det af os Alle; men Propheten fører det hen til al
125 Retfærdigheds Kilde: Herren din Gud kræver det af dig. Thi med disse Fordringer er det ikke som med de menneskelige Anordninger; disse omskiftes efter Tider og Omstændigheder og efter Menneskers vilkaarlige Beslutning, men Retfærdighedens Love ere hellige og evige. I den legemlige Skabning har Mennesket den Ret og den Pligt, at han skal gjøre sig Jorden underdanig, og
130 saaledes er der faare Meget paa Jorden, han kan indrette og omdanne; men Sæd og Høst, Sommer og Vinter kan han ikke omskifte, de Love, efter hvilke Himmels Hære, gaar deres forskrevne Veie, kan han ikke ophæve eller forandre. Ogsaa i den aandelige Verden er der Meget, hvori det blev overladt til Menneskets Indsigt og Forstand og Overveielse at søge de bedste Raad; men vee
135 ham, dersom han vilde tiltage sig at rar de over Retfærdighedens evige Love, at ville afkaste dem, at ville løse endog deres mindste Bud, at ville sætte en anden Orden istedenfor den, der er bestemt til at gielde for de sidste Tider som for de første, som ikke er grundet i en foranderlig Villie, men i Hans Væsen, i hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse!

140 Thi Herren er retfærdig, og elsker Retfærdighed; ¹¹ saaledes hørtes det i de gamle Tider, saaledes skal det høres i de nye, saaledes lyder det fra Himlene og fra Afgrundene, fra den Verden, som er, og fra den, som kommer, og dybt fra Menneskets inderste Bevidsthed. Der er en retfærdig Gud over os Alle; derfor

skulle vi ydmyge os, og vandre med vor Gud.

Han, som dømmer den ganske Verden, skulde han ikke gjøre Ret? ¹² Derfor raabe de Betrængte til ham: Staa op, Herre! Gud, opløft din Haand! Glem ikke
150 de Fortrykte! Hvorfor skal en Ugudelig foragte Gud? thi han siger i sit Hierte:
Gud randsager det ikke, ¹³ agter det ikke, giengielder det ikke. Derfor seer
Menneskers Forventning op til det Høie, at Herren vil lade sin Miskundhed
komme over dem, sin Frelse, efter hans Ord. ¹⁴ Men naar de da en Stund have
seet op efter den, og den kommer ikke, naar de have heftet deres Haab paa dette
155 eller hiint Tegn i det Fierne, og see, det var et Blendværk, da vende de deres
Blikke igien til den sørgelige Jord, og Vantroen i deres Hierte siger det Samme,
som den Ugudelige: Der er Ingen, som seer det, Ingen, som dømmer, ingen
Retfærdighed, som aabenbares af Himmelen. Men, m. V., hvorledes skulle vi da
forestille os Guds retfærdige Styrelse? Skulde vi tænke os, at da var Alt ordnet
160 efter Retfærdighedens Love, naar enhver Dag var Guds retfærdige Doms
Aabenbarelses Dag, og Gud strax betalte Enhver efter hans Gierninger, naar
Giengieldelsens Engel stod ved siden af hvert Menneske, og Sværdet strax traf
ham, naar han udstrakte sin Haand til Uretfærdighed, Himmelen Straale strax
ned slog ham, naar han oplod sin Mund til Bespottelse; naar paa den anden Side
165 Ære og Hæder og Fred strax kronede Den, som gjør det Gode? Tværtimod
udgaaer i Trængselens Dage det Spørgsmaal til ethvert Menneske: Tiener du din
Gud blot som en Leiesvend, saa at, naar Lønningen vinker, da søger du den ad
Retfærdighedens Vei, men naar Lønningen skiuler sig, du da vil vælge en anden
Vei? Vil du være blandt dem, som, naar Trængsel eller Forfølgelse kommer,
170 forarges, som villigen af Det, deres Sandser fornemme, tage Anledning til at sige:
Retfærdigheden er en Drøm, og Menneskene dyrke den forgieves?

Men dersom vi blot samvittighedsfuldt ville agte paa hvad der skeer paa Jorden,
kunne vi da miskiende, at Guds Vrede aabenbares af Himmelen over al
175 Menneskenes Ugudelighed og Uretfærdighed? ¹⁵ O, det er ingen mørk
Indbildning, ingen Lyst til at dømme og fordømme, naar vi just nu see Guds
Retfærdighed aabenbares i sin Strenghed; thi hvad der nu skeer vidt omkring,
hvorfra, hvorfor er det kommet? Var det skeet, dersom Guds Sandhed, Guds
Retfærdighed havde fundet sit Paulun iblandt Menneskene? Men naar vi hørte
180 det fra fiern og nær, hvorledes Borgernes vilde Mængde, og ofte deres
Øvrigheder, deres Lærere og blinde Veiledere i deres Spidse, ikke søgte at kiende
Christi Sandhed, at den maatte gjøre dem virkeligen frie, ¹⁶ men meente det en
Frihed, at Sandheden ikke mere skulde opløfte sin Røst iblandt dem, hvorledes

185 de da ogsaa stræbte efter at vorde frie fra Retfærdigheden,¹⁷ hørte vi da ikke
tillige allerede forud Guds Lovs Trusel, som nu opfyldes? Den Slægt er endnu
ikke forsvunden af Jorden, som saae den forrige Trængsels-Tiid, hvilken Gud
beskikkede over Jorden; den var lang og haard, een mørk Skiebne afløste den
anden. Derefter gav Gud igien en bedre og skønnere Tiid, og der vare Mange,
190 som i Prøvelserne havde lært Alvor og Fromhed, og en Tiidlang voxede atter
Livets Træ frodigen frem paa Jorden, hvis Frugter have Lægedom for alle
Smerter. Men der vare ogsaa Mange, blandt Høie og Ringe, blandt dem paa den
ene og dem paa den anden Side, om hvilke det sørgelige Ord gieldte, at de Intet
havde lært, og Intet glemt, Intet glemt af onde Sædvaner og umattelige
195 Begieringer, af uretfærdige og ubillige Fordringer, Inter lært af de forrige Tiders
Erfaringer, Intet lært af Det, som Gud vil, Menneskene skulle lære i Verden; og
idet de stedse bleve flere, som søgte alt Andet end Guds Rige og hans
Retfærdighed, da sønderbrødes alle Skranker, da forvandlede Guds Naades
Indbydelse til hans Straffedommes Forfærdelser, og det viste sig, at der er en
200 retfærdig Gud over os Alle.

Men, siger du, vor Sag er retfærdig, er aabenbar som Dagens klare Lys. Visselig
takker jeg Gud i disse Stridens Tider, at jeg boer i et Folk, som kan forfegte sin
Sag med en god Samvittighed, som ikke med uretfærdige Hænder har grebet
205 efter det Fremmede; og hvad der endog skal vederfares, da er det bedre, om det
saa er Guds Villie, at lide, naar man gjør Godt, end naar man gjør Ondt,¹⁸ at lide
Uret, end at gjøre Uret. Men dersom vi da vilde formaste os at gaae irecte med
den Retfærdige, som er over os, saa lader os først spørge, om det da har fundet
ret Indgang hos os, naar Gud ved det prophetiske Ord krævede af os, at gjøre
210 Ret, og at elske Miskundhed, og at ydmyge os til at vandre med vor Gud, om
der Intet var, som vi ikke vilde lære, da Guds Miskundhed var hver Morgen ny
over os, og som Gud nu vil lære os, i det han taler til os med en anden Røst? O
maatte det opfyldes over os, hvad en Apostel siger: Gud revser os til Nytte, paa
det vi skulle vorde deelagtige i hans Hellighed; men al Revselse, medens den er
215 nærværende, synes ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse, men siden giver
den igien dem, som derved ere øvede, Retfærdigheds salige Frugt!¹⁹

Dog, ligesaa meget som den Overbeviisning, at der er en retfærdig Gud over os
Alle, maa ydmyge os, maa lære os at vaage og at bede, at stræbe at vandre
220 saaledes, at vi med Tillid tør see op til den retfærdige Dommer, ligesaa meget
indgyder den os ogsaa Tillid, naar det er vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi
beflitte os paa at vandre i Oprigtighed og Guds Retsindighed.²⁰ O, der er en

Tillid, som al Verdens Magt ikke kan betvinge, et Haab, som Verdens Mørke
 225 ikke kan udslukke, naar vi imod al Menneskenes Sviig og Uretfærdighed sige: De
 skulle gjøre Ham Regnskab, som er rede til at dømme Levende og Døde.²¹ Ikke
 at vi skulle søge hvile i Hevnens blodige Tanker, thi der er Den, som har sagt:
 Hevnen hører mig til, jeg vil betale.²² Ja der er Den, som fuldkommer sit Ord,
 og hasteligen opfylder det i Retfærdighed;²³ han sender Trængsel og Angest
 230 over hvert Mennestes Siel, som gjør det Onde,²⁴ at, om de end leve i Herlighed,
 de dog ikke leve i Glæde, han lader Giengieldelsen møde Mennesket, ofte hvor
 han mindst ventede det, og den tidlige Brøde vender igien tilbage over den
 Ubodfærdiges Hoved; han lader Den, som greb Uretfærdighedens Vaaben, igien
 falde ved de samme, ofte "hasteligen", mangen Gang ogsaa først seent; han giver
 235 Straffen Tiid, indtil Uretfærdighedens hele Hemmelighed, Alt hvad der er skiult
 i det onde Hierte, har havt Leilighed at aabenbare sig, og naar de da sige: Fred og
 Tryghed, staaer Fordærvelsen hasteligen over dem, og de skulle ingenlunde
 undflye.²⁵ „Hasteligen", om det end stundom kaldes seent, thi alle Livets Tider
 haste dog hen, og Livet selv haster til Ende – hvo har ogsaa sagt os, at det var
 240 her, i dette Liv, i denne Verden, som ligger i det Onde,²⁶ at Guds retfærdige
 Dom skulde fuldeltigen aabenbares? Stille vi os vort Evangeliums Skildring ret
 for Øie, og tænke os dem, der gik forbi, og saae den Elendige, der var lagt for den
 Riges Dør, da have de maaskee sagt: Hvor er Guds retfærdige Dom? See, Denne
 har Intet forbrudt, han bærer sit tunge Kors med Taalmod og Hengivenhed,
 245 gaaer ikke irette med Gud og Mennesker, vil ikke tilegne sig, hvad der ikke
 tilkommer ham, begierer blot at mættes af de Smuler, som falde af den Riges
 Bord; og den Anden, den Uværdige, lever hver Dag herligen og i Glæde! Da
 opruller Herren ligesom Forhængen, der skiuler det Tilkommende; der see vi
 Guds hellige Engle at komme til den Jammerfulde for at befrie ham fra hans
 250 Elendighed, for at føre ham til Fredens salige Steder, derhen, hvor de Retfærdige
 og Uretfærdige adskilles, men hvor de samles, som elskede Gud og haabede paa
 ham, Fattige og Rige; der samledes Lazarus, som her paa Jorden neppe havde
 det, hvortil han kunde helde sit Hoved, med Abraham, som havde havt Tienere
 i Hundredtal og Hiorder og Pauluner fyldte med al Riigdom, thi de havde
 255 begge troet Gud, og det blev dem regnet til Retfærdighed.²⁷ Her er ikke vort
 blivende Sted. Ogsaa dette er blandt de salige Frugter, som Prøvelserne her i
 Verden skulle bringe os, at vi, som saa let fængsles til denne Jord, ville søge vor
 Arv og Deel hernede, at vi vækkes til at vende Blikket til det, som er heroventil,
 at see ud over Jordens Møie og Striid, over al den Uret, vi her maatte see og lide,
 260 Hen til Fredens salige Boliger, til de nye Himle og den nye Jord, hvor
 Retfærdighed boer.²⁸ Der saae Apostelen hen, da han sagde: Den nærværende

Tiids Lidelser ere ikke at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.²⁹
 Der saae han hen, da han sagde: Vi ere frimodige, og have mere Behagelighed til
 265 at vandre bort fra Legemet, og være hiemme hos Herren. Men hvad heller vi ere
 hiemme eller ikke hiemme, beflitte vi os paa at være ham behagelige. Thi os bør
 Alle at aabenbares for Christi Domstol, at Enhver kan faae efter det, han har
 gjort, enten Godt eller Ondt.³⁰

270 For Christi Domstol; ogsaa der skal Jorderige dømmes med Retfærdighed,³¹
 men han har selv sagt, at Faderen har givet ham Magt ogsaa at holde Dom,
 efterdi han er Menneskens Søn.³² Og Menneskens Søn er ikke kommen at
 fordærve Menneskers Siele, men at frelse dem;³³ han kan vel have Medlidenhed
 med vore Skrøbeligheder, thi han er forsøgt i alle Ting, ligesom vi.³⁴ Ak, thi naar
 275 vi glæde os til Herrens Aabenbarelse, til vor Forsamling til ham, da er det ikke,
 fordi vi i Dommen ville rose os af de Retfærdigheds Gierninger, vi have gjort,
 ikke fordi vi mene her i Verden at være blevne fuldkomne, men fordi vi vide, at
 hvo som troer paa ham, dømmes ikke,³⁵ at hvo som hører hans Ord, og troer
 Den, som ham udsendte, har et evigt Liv, og kommer ikke til Dommen, men er
 280 gaaet over fra Døden til Livet.³⁶ Det samme Guds Ord, som i Dagens
 Evangelium taler saa strengt og opvækkende til de Ubodfærdige, det siger i
 Dagens Epistel saa mildelig: Gud er Kierlighed, og hvo som bliver i kierlighed,
 bliver i Gud, og Gud i ham.³⁷ O, lader os blive i Kierligheden, i Kierlighed til
 Gud og Mennesker, og i den, hvad enten vi lide vel eller ilde, befale Gud, som en
 285 trofast Skaber, vore Siele ved at gjøre Godt!³⁸ Amen.

1. Marc. 1, 15.
2. Joh. 3, 2.
3. Luk. 11, 15.
- 290 4. Rom. 10, 10.
5. 2. Kor. 4, 5.
6. Gal. 3, 24.
7. 5. Mos. B. 13, 11.
8. Matth. 13, 15.
- 295 9. Rom. 12, 9.
10. Mich. 6, 8.
11. Ps. 11, 7.
12. 1. Mos. B. 18, 25.
13. Ps. 10, 12. 13.
- 300 14. Rom. 2, 5. 8.

15. Rom. 1, 18.
16. Joh. 8, 32, 36.
17. Rom. 6, 20.
305 18. 1 Petr. 3, 17.
19. Hebr. 12, 10. 11.
20. 2 Kor. 1, 12.
21. 1 Petr. 4, 5.
22. Rom. 12, 19.
310 23. Rom. 9, 28.
24. Rom. 2, 9.
25. 1 Thess. 5, 3.
26. 1 Joh. 5, 19.
27. Rom. 4, 3.
315 28. 2 Petr. 3, 13.
29. Rom. 8, 18.
30. 2. Kor. 5, 8 ff.
31. Ap. G. 17, 3
32. Joh. 5, 27.
320 33. Luk. 9, 56.
34. Hebr. 4, 15.
35. Joh. 3, 18.
36. Joh. 5, 24.
37. 1 Joh. 4, 16.
38. 1 Petr. 4, 19.
325

Kilde

J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1854)

Kildetype

330 Dokumentation i bogværk

Tags

1. søndag efter trinitatis, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

335 <https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-1-sondag-efter-trinitatis>